

Bouřka nad Tatrami

Text a foto: Michal Fanta

Před půlnocí se probouzím na posteli a otevírám oči. Cośi mne pobízí. Po rozlepení ospalých víček identifikuji na stěnách pokoje jakési přerušované svícení. Říkám si, safra, zase někdo volá před půlnocí a mobil mi bliká na stole. Po chvíli se podívám do okna a skrze zataženou záclonu rozeznávám, že přichází bouřka. Takto intenzivní blýskání jsem ještě neviděl. Tíše vstanu, ani si neobuju boty a naboso vyjdu z před dům. Při pohledu k Roháčům vidím mraky, kterými zmítají blesky v takové frekvenci, že temnou noc proměňují ve slunečný den. Když se nasytím zvláštního pohledu, jdu znovu zalehnout ke spánku. Jenže než se hlava dotkne polštáře, přichází první dunící hromy. Je to tady. Přírodní divadlo desetiletí.

Probouzí se celé osazenstvo domu. Spouští se průtrž mračen a kapky se mění v proud vody padající z nebe. S kamarádkou Kátou se jdeme podívat na fascinující divadlo ven. V zádveří pozorujeme křížující blesky.

Když nedaleko udeří blesk, Káťa mi div neutrhne ruku, jak se křečovitě chytá. Bude lepší pozorovat přírodní divadlo z klidnějšího místa uvnitř domu. Sedíme při svitu svíčky a sledujeme skrze okno namodralé okolí, které získalo neobyčejnou barvu od neustávajících výbojů. Za půlhodinku je po všem. Ráno se dozvídáme, že šlo o bouřku, jakou místní lidé nepamatují za posledních deset let. ■